

«Jo faig joies, però no sóc joier»

quaderndelesidees.press/jo-faig-joies-pero-no-soc-joier/

January 8, 2014

Almudena Conesa

Amb aquesta frase es defineix Enric Majoral, un mestre artesà i autodidacte, que a la vegada treu el cap a un món més complex com és el de les obres artístiques. Segons ell, sempre està dins els límits de la joieria i de la joieria artística. La joieria és una passió per a ell i per a la seva família, i de la passió ha passat a l'ofici. La innovació la porta a la pell, no s'estanca, no té límits, va sempre més enllà. La seva joieria no segueix cap corrent ni cap escola; les seves inquietuds es manifesten a través de la seva obra, on també s'hi pot trobar la seva mirada del món. El seu paradís, Formentera. Allà hi va trobar el que li faltava a la Sabadell grisa, de telers i franquista dels anys setanta, dels republicans vençuts i amb la sensació d'haver perdut. Quan va descobrir Formentera va tenir clar que aquell món era el que ell volia: un món millor, mínim, on tot es pot concentrar, un micromón que és un macro; tot allò era, és i significa la seva gent, la seva cultura, els seus avantpassats; li va encantar el paisatge i sobretot la gent, tot això el va captivar i va decidir passar-hi una temporada... una temporada que s'ha convertit en més de quaranta anys! Primer va començar fent manualitats amb metalls, i això es va convertir en un ofici artesà de joieria. El seu món es va anar expandint, va començar per Barcelona i va continuar per Nova York; la seva última conquesta, Mèxic. Enric Majoral insisteix a deixar clar que ell no ha sortit mai de l'àmbit de la joieria, no ha passat a l'àmbit de l'art o altres formats; per a ell, els seus bronzes no són escultures sinó recipients de bronze. Per aquest motiu, l'obra que aquí presenta Enric Majoral no es pot considerar una escultura tal com entenem aquest terme, sinó que s'ha de definir com a joieria artística.

La proposta de formar part dels artistes sabadellencs contemporanis que participen en aquesta exposició el va afalagar, sobretot pel fet de ser una proposta de Sabadell (la seva ciutat natal) i també pel fet que comptessin amb un joier (la joieria és una disciplina relativament menys popular dins el món artístic). No és el primer cop que fa una

col·laboració; és prou coneguda una de les darreres, la que el va unir amb l'artista i pintor Michel Mouffe. El resultat va ser l'exposició i la col·lecció El pes de l'ànima. D'aquesta experiència en va sortir un reconeixement i una admiració per l'obra mútua.

El cas d'Alfons Borrell és una mica diferent. Majoral aprofita aquesta exposició i aquest projecte per rendir un petit homenatge a un artista de renom al qual coneix des de fa anys. Només cal dir que la dona de Borrell, la Rosa, va ser una de les primeres persones que comercialment va confiar en l'obra de Majoral, ja que va ser ella qui va decidir que les seves joies havien de tenir un lloc a Sabadell, en concret a la seva joieria del passeig de la plaça Major, la joieriarellotgeria Borrell. Majoral, per tant, va triar l'obra Sense títol de Borrell perquè n'és un admirador, el coneix de fa molts anys i espiritualment s'hi sent pròxim. L'obra que ha fet, Barca, lliga amb els quadres de Borrell, perquè aquests solen ser com paisatges i poden portar l'espectador cap enllà, cap a l'infinit, cap on es vulgui, i amb una barqueta es pot navegar pels seus paisatges. Tot i que Majoral ha treballat amb bronze per fer peces grans, va trobar oportú utilitzar un material més lleuger, perquè el bronze no hagués tingut sentit en l'obra de Borrell; va passar per la planxa metàl·lica i per l'alumini per acabar arribant a la plata (material per excel·lència del joier). Respecte als colors, Majoral ha intentat extreure'ls dels colors bàsics de Borrell.

Quina és la seva inspiració? Doncs el mateix Borrell i la seva afició a fer barquetes de paper per als amics i coneguts... Majoral relata com «una vegada amb la meva dona, la Dolors, estàvem al seu estudi [al de Borrell] perquè volíem comprar un paper; ell és una persona una mica riallera, i quan vas al seu estudi et fa seure a un lloc concret i ell va buscant, et fa com una representació, va passant les peces; finalment vam trobar el paper que ens agradava. Al final ell, amb cara de murri, va agafar un paper que estava per allà sobre pintat per una cara, i en un moment i amb unes grapes va fer una barqueta i la hi va regalar a la Dolors. La Dolors encara la té. I després sé d'altra gent que també ha tingut una relació íntima (que han anat al seu taller) amb l'Alfons que també té barquetes fetes per ell. I vaig dir: Ja està! Farem una barqueta». El procés que va seguir Majoral és el que sempre segueix per a tot el seu treball: fer esbossos i anar provant. La idea no va sorgir a la primera, sinó d'un raonament, d'un treball previ i d'uns dibuixos amb altres figures; el resultat, les tres barques.

Qui sap si d'aquest homenatge en sorgirà una col·lecció de joies Majoral...

Si t'ha agradat aquest article i vols rebre informació dels pròxims que publiquem, envia'ns el teu nom i el teu correu electrònic.

He llegit i acceptat les condicions establertes en l'[avís legal i política de privacitat](#).

Mont Callarisa Mas

